

Ce ne învață Biblia
despre

cărnurile curate și necurate?

@2001 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională. Tipărită în SUA. Toate drepturile rezervate. Scripturile în această broșură sunt citate din traducerea românească a lui Dumitru Cornilescu prin e-Sword □ copyright 2000-2005 Rick Myers, www.e-Sword.net, toate drepturile rezervate mondial (dacă nu este menționat altfel).

Autor: David Treybig. *Scriitor contributor:* Scott Ashley

Critici Editoriali: John Bald, Robert Dick, Roger Foster, Bruce Gore, Roy Holladay, John Jewell, Paul Kieffer, Graemme Marshall, Burk McNair, John Ross Schroeder, Mario Seiglie, Richard Thompson, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty, Dean Wilson

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association].

Cărnurile curate și necurate: ce ne învață Biblia?

Mulți oameni au idei greșite despre învățătura biblică asupra cărnurilor curate și necurate. Ce ne dezvăluie Scripturile cu adevărat asupra acestui subiect?

Dumnezeu a dat toate legile Sale cu un motiv bun. Ele ne învață standardele Lui – cum să distingem între drept și greșit, bine și rău, binefăcător și dăunător. Ne învață să distingem între sfânt – ceea ce Dumnezeu pune de o parte – de comun și obișnuit. Ele definesc de asemenea felul în care și noi urmează să fim sfințiți, puși de o parte pentru scopul lui Dumnezeu.

Așa cum aplicăm legile biblice în viețile noastre, ne încurajează tot așa să gândim diferit, să gândim mai mult ca Dumnezeu. Ele ne modifică percepția. Spre exemplu, ținând Sabatul lui Dumnezeu ne schimbă modul în care ne gândim și folosim timpul nostru. Legile Lui despre zeciuială ne schimbă percepția și folosirea resurselor materiale. În fel asemănător, legile lui Dumnezeu privitor la cărnurile care sunt potrivite și care nu sunt potrivite pentru consum omenesc – referit în Scripturi ca „curate” și „necurate” – schimbă perspectiva noastră asupra multor lucruri pe care le mâncăm.

Dumnezeu se așteaptă ca conducătorii spirituali să învețe poporul Său să distingă între comportare biblică bună și rea. El spune, prin profetul Ezechiel: „...Vor învăța pe poporul Meu să deosebească ce este *sfânt* de ce *nu este sfânt*, și vor arăta deosebirea dintre ce este *necurat* și ce este *curat*” (Ezechiel 44:23, accentuarea adăugată de noi peste tot).

Deși unele din legile lui Dumnezeu pot apărea neobișnuite la suprafață, și noi s-ar putea să nu pricepem imediat scopul lor complet, ele ne ajută să evităm problemele fizice, dar mai important, contaminarea morală și spirituală. Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă un tipar pentru o viață sănătoasă fizică, spirituală și morală. Dumnezeu ne dă principiile Sale de sănătate și curățenie pentru binele nostru de durată, atât în viața aceasta cât și în aceea care va să vină (1 Timotei 4:8).

Un motiv al existenței noastre este să învățăm să ne bazăm viețile pe cuvintele lui Dumnezeu (Matei 4:4; Deuteronom 8:3; Luca 4:4). Cuvântul lui Dumnezeu – Biblia – acoperă toate aspectele vieților noastre, inclusiv ceea ce mâncăm. Adesea oamenii nu-și dau seama că Dumnezeu face deosebiri care dezvăluie ce cărnuri sunt potrivite pentru consumul omenesc. Unii cred că distincțiile acestea nu se mai aplică. Dar, în loc să depindem de opinia publică, să considerăm chestiunile acestea prin lumina Bibliei.

Idei populare despre distincțiile– „curat” sau „necurat”

Pentru că la multă lume îi place să mănânce porc (șuncă, slănină, cârnați, etc) și nu suferă efecte dăunătoare imediate, unii au căutat motivele științifice de ce a intenționat Dumnezeu când le-a spus Israelitilor antici să nu mănânce porc. O teorie este că Dumnezeu le-a interzis mâncatul porcului pentru că Israelii s-ar fi putut îmbolnăvi, cum ar fi trichinoza, pe care o pot purta porcii. La urma urmei Israelii nu aveau frigider și cercetătorii nu avertizaseră să gătească bine carnea de porc să omoare orice organisme cu potențial de purtat boli.

De când cercetarea modernă se pare că a rezolvat problemele acestea, și auzim rareori de paraziți trecând la oamenii prin carnea negătită suficient, multă lume presupune că mâncatul cărnii de porc este acum acceptabilă lui Dumnezeu. (vezi „O chestiune de gătit corect?”, la pagina 28). Pentru că multă lume mănâncă porc toată viața și trăiesc până la adânci bătrâneți, persoana obișnuită – dacă se gândește la ea deloc – presupune că mâncatul cărnii de porc are numai puțin efect sau nu are nici un efect asupra sănătății sau a longevității.

Cercetarea a convins unii medici și nutriționiști, totuși, să recomande ca unii dintre pacienții lor să evite carnea de porc și crustaceele (o altă categorie de mâncare biblică necurată) în dieta lor. Ei înțeleg că unii oameni nu digeră bine cărnurile acestea. Deci unii vor recunoaște că evitarea unor anumite cărnuri este motivată pentru oamenii cu probleme de sănătate speciale, dar nu ca o regulă pentru toți.

Cei mai mulți învățători religioși au adoptat o perspectivă care este în paralel cu raționamentul acesta științific. Teologii au presupus că legile cărnurilor curate și necurate au originat sub Vechiul Legământ cu Israelul antic și s-au terminat cu stabilirea Noului Testament. Astfel ei cred că multe din legile Vechiului Testament nu mai sunt aplicabile Creștinilor.

Mulți cred că Pavel a confirmat această noțiune când a zis: „Eu știu și sunt încredințat în Domnul Isus, că nimic nu este necurat în sine, și că un lucru nu este necurat decât pentru cel ce crede că este necurat” (Romani 14:14). (vezi „Înțelegând „necurat” în Romani 14,” pagina 9).

Acest raționament îl pune pe Dumnezeu în rolul de medic șef în Vechiul Testament și pe Isus Hristos în rolul de eliberator de legea lui Dumnezeu în Noul Testament. Dacă presupunem că Dumnezeu avea numai simpla grijă pentru sănătatea vechilor Israeliti, listele Bibliei a animalelor curate și necurate devin numai probleme de sănătate primitive de care omenirea modernă, liberată, iluminată, nu mai are nevoie. Raționamentul popular este că Isus a înțeles aceasta și a dat, celor ce-L urmau, libertatea să hotărască pentru ei înșiși asemenea chestiuni. Unii cred că Dumnezeu va onora orice hotărâre ce facem noi privitor la lucrurile acestea.

Această părere populară este propovăduită de cele mai multe biserici. Dar întrebarea esențială rămâne: Reflectă aceasta exact învățăturile biblice?

Punctul de vedere al lui Dumnezeu este diferit

Dumnezeu a creat omenirea în imaginea Sa (Genesa 1:26-27). Făcând aceasta Dumnezeu a dat omului puterea de a raționa. Deși un dar minunat, puterea noastră de

gândire nu este fără greșală. Când raționamentul Israelului antic s-a dus pe râpă, Dumnezeu a zis, „Veniți acum, și hai să judecăm împreună” (Isaia 1:18, Traducerea King James).

Dar Scripturile de asemenea înregistrează pe Dumnezeu spunându-ne: „...Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre” (Isaia 55:8-9).

Deci Dumnezeu, nu omul, este autoritatea în comportarea noastră (Proverbe 14:12), inclusiv hotărârile ce mâncăruri avem voie sau nu avem voie să mâncăm.

În plus, marele profet Ieremia admite cu candoare: „Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; *nici nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă*” (Ieremia 10:23).

În lumina acestor versuri din Biblie, trebuie să examinăm cu atenție chestiunea cărnurilor curate și necurate. Aven nevoie să fim siguri că înțelegem perspectiva lui Dumnezeu în loc de a depinde exclusiv de raționamentul nostru propriu.

Originea distincțiilor

Prima relatare biblică notând diferențele dintre animalele curate și necurate documentează evenimente care au avut loc cu mult înainte de Exod. Aproape 1000 de ani înainte ca Dumnezeu să facă un legământ cu națiunea Israelului, și cu mult înainte ca națiunea aceea să fi existat, El i-a spus lui Noe să ia în arcă câte două animale necurate [o pereche] și câte șapte perechi de animale curate (Genesa 6:19; 7:2).

În relatarea aceasta Dumnezeu nu i-a spus lui Noe că El făcea, pentru prima dată, o distincție între animalele curate și cele necurate. „Ia cu tine câte șapte perechi din toate dobitoacele curate, câte o parte bărbătească și câte o parte femeiască; o pereche din dobitoacele care nu sunt curate, câte o parte bărbătească și câte o parte femeiască” (Genesa 7.2).

Dumnezeu nu a trebuit să definească pentru Noe ce a însemnat *curat* și *necurat*. Noe a înțeles instrucțiunile lui Dumnezeu și ce i se cerea, și s-a supus. Pentru ca să pricepem ce a înțeles Dumnezeu prin termenii aceia, trebuie să ne ducem la alte capitole din Biblie – Leviticul 11 și Deuteronom 14.

Relatarea din Genesa despre Noe arată că distincția dintre curat și necurat a existat devreme în istorie, cu mult înainte ca Dumnezeu să ratifice legământul Lui cu Israel. Astfel însăși Biblia arată clar că ideea populară că curățenia sau necurățenia animalelor a originat în Vechiul Testament este incorectă. Pentru că distincțiile acestea au existat cu mult timp înainte de sistemul sacrificial al Israelului și de preoția Levitică, nu înseamnă că ele vor înceta să existe cu vre-o schimbare în sistemul sacrificial sau al preoției. După cum vom vedea, Biblia ne învață că distincția dintre curat și necurat nu a fost niciodată revocată și că distincția continuă să existe pentru un motiv bun.

Un alt defect în înțelegerea unor oameni este că legea lui Dumnezeu nu a existat până la momentul specific al menționării ei în Biblie. Această concepție greșită conduce la credința egal de greșită că singurele legi aplicabile Creștinilor Noului Testament sunt cele numite din nou în Noul Testament după răstignirea lui Hristos. Isus Însuși a destituit gândirea aceasta ca falsă (Matei 5:17-19). Deși asemenea presupuneri despre când a intrat

în efect legea lui Dumnezeu le lipsește dovada biblică, ele ridică o chestiune importantă să considerăm – continuitatea legii lui Dumnezeu.

Cum ar trebui să înțelegem Scripturile?

Apostolul Pavel a scris unui alt prezbiter, „Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16-17). Când Pavel a scris cuvintele acestea, Scripturile la care se referea erau acelea pe care noi le numim acum Vechiul Testament. Scrierile care eventual aveau să fie cunoscute ca Noul Testament încă nu fuseseră acceptate ca Scripturi, unele dintre ele nici nu fuseseră încă scrise.

Biblia însăși ne spune că trebuie să o înțelegem ca o unitate, *toată* Scriptura este inspirată și ghidul divin pentru comportarea oamenilor. Punând împreună toate scripturile într-un subiect anumit, permitem Bibliei să se interpreteze singură și să ne dea o părere completă și coerentă a instrucțiunii lui Dumnezeu într-o parte specifică a vieții.

Privind fiecare pasaj într-un context diferit face Biblia nimic mai mult decât o colecție de scrieri omenești în conflict și contradictorii, în loc de o dezvăluire de natură divină. Instrucțiunea lui Pavel din 2 Timotei 3:16-17 ne arată înțelegerea fundamentală prin care putem începe să interpretăm Biblia corect: *Toată* este dezvăluirea inspirată a lui Dumnezeu.

O ocazie pentru aplicarea corectă a interpretării biblice poate fi găsită în Genesa 9:3: „Tot ce se mișcă și are viață,

să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca și iarba verde.” Înțelegând pasajul acesta ca o parte a unui tablou complet, îl recunoaștem ca o declarație generală despre Dumnezeu prevăzând animalele pentru mâncat, la fel cum a prevăzut plantele pentru consumul omenesc.

Scripturi ulterioare arată că omenirea nu trebuie să mănânce fiecare animal, la fel cum noi nu ar trebui să mâncăm fiecare plantă. Într-adevăr, unele specii de animale și plante sunt foarte otrăvitoare și pot fi fatale dacă sunt ingerate. Totuși, regnul animal ne prevede de mâncare – parte esențială a Genesei 9:3.

Unii care adoptă un stil inconsistent, deconectat al interpretării Bibliei cred că pasajul acesta inversează distincția dintre animalele curate și necurate discutată în Genesa 7. Această metodă greșită a interpretării biblice inseră artificial punctele de început și de sfârșit pentru legile lui Dumnezeu, ca rezultat făcându-le – și pe Cel care le-a dat – inconsistente și arbitrare. Dumnezeu pur și simplu nu este așa; El este atât constant cât și consistent (Maleahi 3:6; Iacov 1:17).

Dumnezeu se așteaptă ca noi să învățăm să înțelegem și să aplicăm corect Cuvântul Lui (2 Timotei 2:15). Biblia interpretează Biblia!

Natura legii lui Dumnezeu

Unii oameni gândesc că Dumnezeu i-a lăsat pe Adam și Eva să mănânce orice animal dar a schimbat regulile pentru Noe. Sau, se ceartă ei, Noe ar fi putut mânca orice fel

de carne de animal pentru că Dumnezeu nu-i dezvăluise nici o instrucțiune specifică ce i-ar fi interzis s-o facă.

Asemenea gândire este fără îndoială greșită. Nu ia în considerație natura *permanentă* a *principiilor spirituale* care formează baza pentru instrucțiunea dată de Dumnezeu omenirii.

Dumnezeu bazează instrucțiunile Sale date omenirii pe principii spirituale care au existat din totdeauna. După cum Dumnezeu este veșnic (Deuteronom 33:27; Psalm 90:2), tot așa sunt și principiile care reflectă caracterul și natura Sa veșnică (Maleahi 3:6; Evrei 13:8). Legea lui Dumnezeu este bazată pe caracterul Său neschimbător, nu e dependentă de evenimentele și atitudinile prevalente în istoria omenirii.

Biblia, dela început și până la sfârșit, este o carte despre lege. Totuși, nu a fost scrisă a o pură carte de lege. Cuvântul *lege* (Ebraică *torah*) acoperă *direcția și educația*, concepte mult mai largi decât un simplu cod legal. Legea lui Dumnezeu a existat înainte ca Biblia să fi fost scrisă. Așa cum a observat Pavel, „legea este spirituală” (Romani 7:14).

Biblia este o carte despre relații – specific cum au relatat oamenii din trecut cu Dumnezeu și, bazat pe experiența lor, cum ar trebui să ne relatăm noi cu El. Legea lui Dumnezeu – direcția și instrucția Lui pentru oameni – ne oferă o ghidare pentru dezvoltarea unei relații cu El, care să ducă la viața veșnică (Ioan 17:2-3).

În timp, pe măsură ce relația noastră cu Dumnezeu se dezvoltă, aflăm mai mult despre ce se așteaptă El din partea noastră – gândurile și acțiunile acceptabile sub legea Lui - și începem să gândim și să facem lucrurile acelea (Matei 7:21; Ioan 14:15; Apocalipsa 14:12).

Când înțelegem principiile spirituale care stau la bază pentru legea lui Dumnezeu, nu căutăm crăpături în legea Lui ca să evităm să facem ceea ce ne poruncește El. Când ne bucurăm de o relație de dragoste cu El, Îi ținem poruncile (1 Ioan 5:2). Așa cum ne spune apostolul Ioan: „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (versul 3). Toate poruncile lui Dumnezeu există pentru beneficiul nostru.

S-a schimbat ceva din lege?

Să observăm o considerare în plus privitor la natura legii lui Dumnezeu. Unii vor disputa că toată legea lui Dumnezeu este temporară din cauza schimbărilor evidente din timpurile Vechiului Testament privitor la legile sacrificiale și de tăiat împrejur. Această dispută își are originea în confuzia despre cum s-au produs aceste schimbări.

Biblia notează că parte din confuzia aceasta apare din diferențele dintre servicii și administrații. Pavel, care a scris legea spirituală a lui Dumnezeu (Romani 7:14), a scris de asemenea „sunt felurite slujbe, dar este același Domn” (1 Corinteni 12:5). Pavel a scris de asemenea despre diferențele dintre serviciile Vechiului Legământ, sau slujbe, comparat cu cele ale Noului (2 Corinteni 3).

Schimbări administrative, totuși, nu trebuie confundate cu însăși legea lui Dumnezeu, care, Isus a spus-o clar, continuă să existe și să fie valabilă astăzi (Matei 5:18). Dumnezeu a permis și, în anumite cazuri, a indicat ajustări în aplicarea administrativă a legii Sale. În fiecare situație Scriptura descrie toate aceste schimbări administrative.

Nu găsim nici o schimbare administrativă în Noul Testament cu privire la cărnurile curate și necurate.

Codificând legile dezvăluite mai înainte

Este clar că legile lui Dumnezeu au existat cu mult înainte ca Moise și Israelii să apară pe scenă. Spre exemplu, Dumnezeu i-a spus lui Abraham, care a trăit mai multe secole înainte ca Israelii să plece din Egipt, că „Avraam a ascultat de porunca Mea, și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele, și legile Mele” (Genesa 26:5).

Când Dumnezeu a început să lucreze cu vechiul Israel, El nu a formulat și anunțat legea Sa pentru prima dată. El o declara numai din nou pentru un grup de oameni care petrecuseră câteva generații ca sclavi în Egipt (Exodul 12:41). În circumstanțele acelea oamenii aceia probabil că nu își mai amintiseră de legea lui Dumnezeu, dar mi-te s-o fi urmat. Astfel Dumnezeu a folosit o perioadă mai lungă de timp dezvăluind legea Sa noii națiuni.

Înainte ca Israelii să părăsească Egiptul, și să ajungă la Muntele Sinai, Dumnezeu a început să-i învețe despre festivalurile Sale (Exodul 5:1; 12:1-51). În timp ce ei călătoreau spre Sinai, Dumnezeu i-a instruit să se odihnească în timpul zilei Lui de Sabat săptămânal (Exodul 16:23), „ca să-l pun la încercare, și să văd dacă va umbla sau nu după legea Mea” (Exodul 16:4), întărind porunca aceea prin trimiterea miraculoasă a unei porțiuni mai mari de manna în ziua a șasea și nimic în ziua a șaptea (versurile 25-29). Atunci când unii dintre Israelii au ignorat porunca lui Dumnezeu și s-au dus să caute manna în ziua de Sabat, Dumnezeu i-a certat: „Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele?” (versul 28).

Evenimentele acestea au avut loc înainte ca Dumnezeu să dezvăluie observarea Sabatului, ca una dintre cele Zece Porunci, când Israelii au ajuns în deșert la muntele Sinai (Exodul 20). Acolo Dumnezeu le-a rostit cele Zece Porunci de pe muntele Sinai (Exodul 20). După aceea Dumnezeu le-a dat judecățile Sale – hotărâri despre modurile practice în care Israelii urmau să aplice legea Sa – și mai multe instrucțiuni privitor la Sabatul săptămânal și festivalurile Sale (Exodul 21-23). Dacă poporul Său va asculta, Dumnezeu le-a promis să-i binecuvânteze fizic luând bolile și prevăzându-i cu belșug în noua lor țară (Exodul 23:25-33).

Scopul distincției

În Leviticul 11 and Deuteronom 14 găsim listele de animale curate și necurate. Prima listă a fost dată pentru beneficiul generației care a scăpat din robia Egipteană. În Deuteronom Dumnezeu dă din nou instrucțiunea aceasta pentru generația următoare care era aproape gata să-și revendice teritoriul nou în Țara Promisă.

Amândouă capitolele dau același motiv pentru instrucțiunea lui Dumnezeu asupra animalelor curate și necurate. În Leviticul 11 Dumnezeu zice că pentru a fi „sfânt” cineva trebuie să evite ce este necurat. În Deuteronom 14 Israelului i s-a spus „să nu mănânci nici un lucru urâcios” (versul 3), „căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău” (versul 2, 21). A fi sfânt înseamnă să fii pus de o parte de Dumnezeu.

Scopul specific dat de Dumnezeu pentru evitarea cărnurilor necurate este deci sfințenia. Dumnezeu vrea ca noi să fim sfinți. Pentru că Îi aparținem Lui, și El ne-a cumpărat cu sângele lui Hristos, El nu vrea să ne contaminăm prin nici un fel de profanare fizică sau spirituală (1 Corinteni 6:15-20). În vederea lui Dumnezeu, abținându-ne dela

mâncatul animalelor necurate, este un semn identificator al sfințeniei celor puși de o parte de Dumnezeu prin relația cu El.

Acei care Îl onorează pe Dumnezeu trebuie să reflecte sfințenia în gândurile și faptele lor. Dumnezeu cere o comportare sfântă, un mod de viață distinct, diferit de acela al restului lumii. Sfințenia în comportare se bazează pe atitudinile spre Dumnezeu, spre alții și spre sine, care rezultă în acțiuni ce evită cauzarea durerii și stabilesc relații beneficiare de durată. Desigur, fiind sfânt înseamnă mult mai mult decât numai evitarea cărnurilor necurate. Hristos a vorbit despre „părțile mai grele ale Legii” ca judecata, mila și credința (Matei 23:23, Biblia ortodoxă română).

Dumnezeu a dat legile Sale oamenilor fizici care suferă consecințele când nu urmează legile acestea. Încălcând legea Sa împotriva adulterului, spre exemplu, poate distruge o căsnicie și o familie. Deuteronom 28 înregistrează multele calamități care au căzut asupra Israelitilor când ei nu au mai ascultat de legile lui Dumnezeu. Dar El a spus că îi va stabili ca un popor sfânt dacă ei îi vor ține poruncile (versul 9).

Dorința continuă a lui Dumnezeu pentru poporul Său de a fi sfânt a rămas aceeași. După cum a zis Pavel, „Precum întru El ne-a și ales, înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără de prihană înaintea Lui” (Efeseni 1:4, Biblia ortodoxă română).

Apostolul Petru îi admonestează pe Creștini să trăiască „Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târați în poftele, pe cari le aveți altădată, când erați în neștiință ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (1 Petru 1:14-16).

Desigur, Petru a avut în minte un mult mai mare număr de comportări sfinte decât numai abținându-ne de la mâncatul cărnurilor necurate. La fel a fost cu Pavel când le-a reamintit Corintenilor despre instrucțiunile lui Dumnezeu: „„Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic” (2 Corinteni 6:17-18).

Schimbare în administrare

Când Isus a venit pe pământ să moară pentru păcatele noastre și să devină Marele nostru Preot, serviciul Lui a înlocuit preoția Levitică, ce funcționase din epoca lui Moise (Evrei 7:11-14). Isus „s-a făcut chezașul unui legământ mai bun” (versul 22), „un legământ nou” (Evrei 8:8, 13).

Serviciul lui Hristos nu anulează legea lui Dumnezeu. Dimpotrivă, Dumnezeu vrea să scrie legea aceea în inimile celor care acceptă legământul acesta, astfel că devine o parte din mintea și modul lor de a gândi (versul 10). Amintește-ți, Isus a zis că El nu a venit să anuleze legea (Matei 5:17-19). Noul Legământ, al căruia Isus este Marele nostru Preot, conține „făgăduințe mai bune” (Evrei 8:6), nu o lege mai bună. Făgăduințele mai bune includ viața veșnică precum și promisiunea Duhului lui Dumnezeu, care ne întărește să trăim conform legilor lui Dumnezeu (Romani 8:4).

Notează sumația lui Pavel a acestui principiu: „Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod *sfințirea*, iar ca sfârșit: *viața vecinică*. Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este *viața vecinică* în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:22-23). Un Creștin va face orice efort ca să adere la toate instrucțiunile lui Dumnezeu și să trăiască un mod sfânt de viață.

Când Dumnezeu a făcut schimbarea administrativă dela preoția Levitică la serviciul lui Isus Hristos, legile și principiile administrative care se refereau numai la Leviți nu mai erau aplicabile în același fel. După cum o exprimă Evrei 7:12: „Pentru că, odată schimbată preoția, trebuia numaidecât să aibă loc și o schimbare a Legii.” Legea – specific legea privitor la cine putea fi preot (versurile 13-14) – a fost schimbată, dar nu invalidată. Schimbarea în preoție nu a anulat legile și principiile pe care Dumnezeu le dăduse pentru beneficiul nostru spiritual și fizic.

Practica consistentă a apostolilor și a Bisericii timpurii a fost să continue să urmeze distincțiile pe care Dumnezeu le-a dat privitor la carnea curată și necurată (Faptele Apostolilor 10:14).

Unii oameni presupun că a fost numai un caz de cultură sau tradiție. Totuși, privitor la împliniri profetice care încă urmează să se întâmple, Biblia vorbește de animale necurate (Apocalipsa 18:2) și pedepsirea celor care nu-L ascultă pe Dumnezeu în chestiunea aceasta (Isaia 66:15-17). Biblia continuă să arate supunere legilor pentru mâncărurile curate și necurate, ca o caracteristică identificabilă a poporului lui Dumnezeu.

Fiind diferit de restul societății prin urmarea legii lui Dumnezeu, nu este motiv de a fi stânjenit. Petru a scris despre poporul chemat al lui Dumnezeu: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întunec la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). Dumnezeu descrie pe poporul Său ales ca *fiind chemat la sfințenie*.

Totuși, Creștinii trebuie să fie întotdeauna înțelepți și discreți, în modul în care dezvăluie practicile lor privitor la evitarea cărnurilor necurate familiei și prietenilor. Ei nu trebuie să forțeze legea lui Dumnezeu asupra adulților care sunt responsabili pentru făcutul propriilor lor decizii în privința aceasta. Pavel povățuiește: „Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară; răscumpărați vremea. Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia” (Coloseni 4:4-6).

Înțelegând ce înseamnă „necurat” în Romani 14

Decarația lui Pavel din Romani 14:14: „Eu știu și sunt încredințat în Domnul Isus, că nimic nu este necurat în sine, și că un lucru nu este necurat decât pentru cel ce crede că este necurat” înseamnă că Biserica timpurie nu mai făcuse nici o diferență între cărnuri curate și necurate?

O înțelegere a terminologiei grecești poate fi de folos aici.

Este important să ne dăm seama că scriitorii Noului Testament s-au referit la două concepții de necurat în Noul Testament, folosind cuvinte grecești diferite ca să transmită ideile acelea.

Necurat se poate referi la animalele care nu fuseseră intenționate de Dumnezeu a fi folosite pentru mâncat (Leviticul 11; Deuteronom 14). Necurat se poate referi de asemenea la necurătenia rituală.

În Romani 14, Pavel a folosit cuvântul *koinos*, care înseamnă „comun” (W.E. Vine, Dicționarul Compozitor Complet al lui Vine al cuvintelor Vechiului și Noului Testament [Vine’s Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words], „Necurat,” pagina 649). În plus, la semnificația de „comun” sau „ordinar” folosit în Engleză

(Faptele Apostolilor 2:44; Tit 1:4; Evrei 10:29; Iuda 3), cuvântul a fost de asemenea aplicat lucrurilor considerate *poluate* sau *profanate*. Cuvântul acesta, împreună cu verbul *koinoo*, este folosit în Marcu 7:2, 15-23, unde este evident că se referă la necurătenia rituală, în incidentul când discipolii au mâncat fără să-și fi spălat mai întâi mâinile.

Printr-o concordanță, sau un ajutor asemănător de Biblie, poți verifica cum *koinos* și *koinoo* apar prin întreg Noul Testament să se refere la acest fel de necurătenie rituală. Ceva ar fi putut să fie „comun” - necurat ritual – chiar dacă ar fi fost altfel considerat o carne curată.

Un cuvânt complet diferit, *akathartos*, este folosit în Noul Testament pentru animalele specificate de Scripturi ca fiind necurate. În Septuagint (traducerea greacă a Vechiului Testament în folosință în zilele lui Pavel), *akathartos* este folosit să desemneze cărnurile necurate numite în Leviticul 11 și Deuteronom 14.

Ambele cuvinte, *koinos* și *akathartos*, sunt folosite în Faptele Apostolilor 10 ca să descrie visul lui Petru al feței de masă pline cu „tot felul de dobitoace cu patru picioare și târâtoare de pe pământ și păsările cerului” (versul 12), atât curate cât și necurate. Petru însuși a distins între cele două concepții de necurătenie folosind ambele cuvinte în versul 14. După ce o voce i-a spus lui Petru „taie și mănâncă,” el a răspuns, „niciodată n-am mâncat ceva spurcat (*koinos*) sau necurat (*akathartos*).” Cele mai multe traduceri ale Bibliei fac deosebire între cele două cuvinte folosite aici. Petru a folosit aceeași terminologie în versul 28 și Faptele Apostolilor 11:8 când a discutat visul acesta.

Când Pavel a spus în Romani 14:14 că „Eu știu și sunt încredințat în Domnul Isus, că nimic nu este necurat [*koinos*, sau „comun”] în sine,” el făcea aceeași explicație pe care o făcuse mai devreme Corintenilor: Numai pentru că o carne care ar fi fost altfel legal de mâncat fusese asociată cu închinarea la idoli nu însemna că nu mai era bună pentru consum omenesc. Așa cum se vede din context, Pavel nu discuta de loc restricțiile biblice dietetice.

Pavel continuă să declare în Romani 14:20 că „toate lucrurile sunt curate.” Cuvântul tradus „curat” este *katharos*, „fără amestec de impurități, fără defect, fără pată” (Vine, „Curat, curățenie, a curăța, curățând,” p. 103). Cărnuri curate ca atare nu sunt adresate în Noul Testament, așa că nu există un cuvânt specific care să le descrie. *Katharos* este folosit ca să descrie toate felurile de curățenie și puritate, incluzând farfurii curate (Matei 23:26), oameni (Ioan 13:10) și haine (Apocalipsa 15:6; 19:8, 14), religie „pură” (Iacov 1:27), aur și sticlă (Apocalipsa 21:18).

Îți dai seama, de asemenea, că în ambele versuri 14 și 20 ale Romani 14, cuvântul aliment sau carne nu există în redactarea originală. Nici un obiect specific nu este menționat în legătură cu curățenie sau necurătenie. Sensul versurilor acestea este numai că „nimic nu este necurat [*koinos*: comun sau ritualist pângărit] în sine, și că „totul este curat [*katharos*: fără amestec impur, fără defect, fără pată].”

Ideea lui Pavel este că orice asociere a mâncării cu activitățile idolatre nu are nici un efect asupra mâncării fiind bune pentru mâncat.

Anulează Noul Testament distincțiile cărnurilor?

Unii oameni cred că anumite scripturi din Noul Testament înlătură toate distincțiile dintre cărnurile curate și necurate. Dar ce exprimă pasajele acestea în realitate?

Cei mai mulți teologi presupun că legile lui Dumnezeu privitor la cărnurile curate și cele necurate au încetat să existe. Ei presupun că Noul Legământ înlătură nevoia pentru Creștini de a observa asemenea legi. Dar ce spune Biblia?

Schimbările administrative dela preoția Levitică la serviciul lui Isus Hristos nu au anulat așteptările lui Dumnezeu ca poporul Său să se supună legii Sale a cărnii curate și necurate, (sau oricare altă lege), ca parte a procesului de sanctificare, sau separare, ca popor al lui Dumnezeu (vezi Leviticul 11:44-47; 19:2; 20:7; 22-26; 21:8). Petru și Pavel vorbesc continuu despre nevoia continuă pentru poporul lui Dumnezeu de a fi sfințit (Efeseni 1:4; 1 Petru 1:14:16).

Unii savanți biblici recunosc că membrii Bisericii timpurii, au continuat să observe distincția dintre cărnurile curate și necurate. Totuși, pentru că concepția greșită că Noul Legământ anulează mare parte din legea lui Dumnezeu, mulți presupun că aceste cerințe alimentare au fost simplu practici culturale evreiești, care au continua până Biserica a devenit mai plină cu gentili în compoziție și în aspect. Asemenea idei preconcepute au influențat interpretarea multor pasaje din Noul Testament. În cercurile teologice aceasta este cunoscută ca *eisegesis*, sau citirea propriilor tale idei în Scriptură.

Să examinăm pasajele Noului Testament care au de a face cu mâncarea. În timp ce o facem hai să practicăm *eisegesis* – trăgând semnificația din Scriptură căutând o înțelegere completă a pasagiului pe măsură ce-l aplicăm.

Visul lui Petru: A curățat Dumnezeu toate cărnurile?

Una dintre, adesea, greșit înțelese părți ale Bibliei este visul lui Petru în care „A văzut cerul deschis, și un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, coborându-se și slobozindu-se în jos pe pământ. În ea se aflau tot felul de dobitoace cu patru picioare și târătoare de pe pământ și păsările cerului. Și un glas i-a zis: „Petre, scoală-te, taie și mănâncă” (Faptele Apostolilor 10:11-13).

Presupunând că visul a însemnat că ar trebui să mănânce animale necurate, Petru a răspuns spontan: „Nicidecum, Doamne,” „Căci niciodată n-am mâncat ceva spurcat sau necurat” (versul 14). Același vis i-a venit lui Petru de încă trei ori (versul 16).

În momentul acesta, mulți cititori, fără să termine relatarea, presupun că cunosc semnificația visului – că Dumnezeu i-a spus lui Petru că noi suntem acum liberi să mâncăm

orice carne de animal ce dorim. În context, însă, scripturile acestea arată că nu este deloc aceasta ce a înțeles Petru. Dimpotrivă, chiar și după ce a văzut visul de trei ori el încă „nu știa ce să creadă despre înțelesul vedeniei, pe care o avusese” (versul 17).

Mai târziu Petru și-a dat seama de semnificația dezvăluirii. A fost că „Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe nici un om spurcat sau necurat” (versul 28). Recunoscând intenția adevărată a visului, Petru a botezat primii gentili (ne-Israeliți) pe care Dumnezeu i-a chemat în Biserică (versurile 45-48).

Această dezvăluire divină, după cum aflăm citind mai departe în relatare, nu s-a preocupat deloc cu *mâncarea*. În loc, s-a referit la oameni. Pentru că conducătorii religioși Evrei din vremea lui Hristos consideraseră greșit pe gentili să fie necurați, visul acesta dramatic a îndreptat o neînțelegere obișnuită care ajunsese să-i afecteze pe Petru și alți membri ai Bisericii. A demonstrat că Dumnezeu începuse să ofere mântuirea membrilor unei alte rase. Gentilii pe care Dumnezeu îi chema acum erau bineveniți în Biserică.

Departate de a anula instrucțiunile lui Dumnezeu împotriva mâncatului cărnurilor necurate, versurile acestea arată că, aproape 20 de ani după moartea lui Hristos, Petru „niciodată nu mâncase ceva spurcat sau necurat.”

Evident că Petru nu presupusese că Dumnezeu anulasese propriile Sale legi alimentare sau că moartea și învierea lui Hristos le-a făcut inutile. Din propriile cuvinte ale lui Petru putem vedea că el a continuat cu exactitate să urmeze legile acelea.

Nici nu găsim vreo dovadă că el a mâncat cărnuri necurate după experiența aceasta. Evident că el a continuat să urmeze legile lui Dumnezeu stabilind cărnurile care pot și care nu pot să fie mâncate și nu a văzut nici un motiv să schimbe acest obicei. El și-a dat seama că visul acela enigmatic nu putea să anuleze instrucțiunile lui Dumnezeu, de aceea el a „meditat asupra visului” până când i-a priceput înțelesul (versurile 17-19, 28) – că gentilii pot deveni și ei membri ai Bisericii (versurile 34-35, 45-48).

Controversa mâncării în Biserică

Citind prin Noul Testament, găsim o referință privitor la o controversă în Biserica timpurie legată de mâncare. O examinare atentă a Scripturilor, totuși, dezvăluie că problema a fost diferită de ceea ce ar presupune mulți.

În 1 Corinteni 8 apostolul Pavel a discutat „mâncarea lucrurilor jertfite idolilor” (versul 4). Dece a fost aceasta o problemă?

„În zilele lui Pavel, carne fusese adesea sacrificată pe altarele păgâne și dedicată zeilor păgâni. Mai târziu carnea era oferită pentru vânzare publică la piața de carne. Unii Creștini se minunau dacă era corect moral pentru Creștini să mănânce asemenea carne care fusese sacrificată mai înainte zeilor păgâni” (Noul dicționar ilustrat al Bibliei al lui Nelson [Nelson’s New Illustrated Bible Dictionary], 1995, „Carne”).

Este interesant, deși nu e concludiv, de observat că în Faptele Apostolilor 14:13, singurul pasaj în care este menționat tipul de animal sacrificat idolilor, au fost taurii – un animal curat – care urmau să fie oferiți.

Această controversă nu a fost asupra felului de carne ce ar trebui mâncată. Evreii ascultători ai zilei, în conformitate cu instrucțiunile lui Dumnezeu, nu au considerat carnea necurăată să fie o sursă posibilă de mâncare. În schimb, disputa a avut de a face cu conștiința fiecărui credincios.

Pavel a explicat că „un idol este tot una cu nimic” (1 Corinteni 8:4), clarificând că era permis să se mănânce carne care fusese oferită unui idol. Faptul că un animal fusese sacrificat unui zeu păgân nu avea nici un efect asupra faptului cărnii fiind acceptabilă pentru mâncare.

Pavel a continuat: „Dar nu toți au cunoștința aceasta. Ci unii, fiind obicinuiți până acum cu idolul, mănâncă un lucru ca fiind jertfit unui idol; și cugetul lor, care este slab, este întinat. Dar nu carnea ne face pe noi plăcuți lui Dumnezeu: nu câștigăm nimic dacă mâncăm din ea, și nu pierdem nimic dacă nu mâncăm” (versurile 7-8).

Când un credincios a cumpărat carne la piață sau când a fost invitat la o masă la care s-a servit carne, nu era necesar să determine dacă cineva o oferise ca sacrificiu vreunui idol, a zis Pavel (1 Corinteni 10:25-27). Preocuparea lui a fost ca frații să fie atenți față de alții care credeau diferit. El a recomandat ca în asemenea cazuri era mai bine pentru ei să nu mănânce carnea decât să riște cauzarea unei jigniri (1 Corinteni 8:13; 10:28).

Problema cărnii sacrificate idolilor a fost o controversă considerabilă, în epoca Noului Testament. Este baza multor discuții ale lui Pavel despre libertate și conștiință. Spre deosebire de legea lui Dumnezeu cu privire la animalele curate și cele necurate, care a fost direct înregistrată în Vechiul Testament, Scripturile Evreiești nu discută problema mâncării oferite mai întâi idolilor. Dar, în lumea primului secol al Noului Testament, chestiunea aceasta varia în semnificație și importanță pentru membri în conformitate cu conștiința și înțelegerea lor.

Momentul scrisorilor lui Pavel

Legătura cronologică între scrisorile lui Pavel membrilor în Corint și corespondența sa cu acei din Roma este o altă piesă importantă din informația de bază pe care oamenii adesea nu o bagă în seamă.

Mulți cred că Romani 14 suportă ideea că Creștinii sunt eliberați de toate restricțiile anterioare cu privire la cărnurile pe care le mănâncă. Versul 14, în care Pavel a scris, „Eu știu și sunt încredințat în Domnul Isus, că nimic nu este necurat în sine, și că un lucru nu este necurat decât pentru cel ce crede că este necurat,” este citat adesea ca o dovadă textuală pentru punctul acesta de vedere (vezi „Înțelegând „necurat” în Romani 14,” pagina 8).

Această abordare, totuși, nu ia în considerație perspectiva lui Pavel și contextul scrisorii sale pentru biserica din Roma. Multe resurse Biblice sunt de acord că Pavel a scris cartea 1 Corinteni în jurul anului 55 A.D. și că el a scris scrisoarea din Corint către Romani aproximativ în 56 sau 57. După cum am demonstrat mai sus, controversa în Corint a fost asupra cărnii sacrificiale oferite idolilor. Pentru că Pavel a scris din Corint, unde aceasta fusese o problemă importantă, Romanilor, subiectul a fost proaspăt în mintea lui Pavel și este baza logică, sprijinită de Biblie, pentru comentariile lui din Romani 14.

Înțelegând intenția lui Pavel

Acei care presupun că subiectul din Romani 14 este o retragere a legii lui Dumnezeu cu privire la animalele curate și necurate trebuie să forțeze această interpretare în text pentru că nu există bază biblică pentru ea. Baza istorică pentru discuție apare, din dovada din însuși capitol, să fi fost carnea oferită ca sacrificiu idolilor.

Versul 2 contrastează pe cel care „nu mănâncă decât verdețuri” cu acela care crede că „poate să mănânce de toate” – atât carne cât și verdețuri. Versul 6 discută mâncatul opus nemâncatului și este interpretată felurit ca referindu-se la postit (nemâncând sau nebând), vegetarianism (consumând numai verdețuri) sau mâncând sau nemâncând carne sacrificială idolilor.

Versul 21 arată carnea oferită idolilor să fi fost chestiunea dominantă a acestui capitol: „Bine este să nu mănânci carne, să nu bei vin și să te ferești de orice lucru, care poate fi pentru fratele tău un prilej de cădere, de păcățuire sau de slăbire.” Romanii din zilele acelea ofereau în mod obișnuit idolilor atât carne cât și vin, cu porțiuni ale ofertelor fiind vândute mai târziu pe piață.

Biblia Aplicată la Viață [The Life Application Bible] comentează despre versul 2: „Sistemul antic de sacrificiu a fost în centrul vieții religioase, sociale și casnice a societății romane. După ce un sacrificiu a fost oferit unui zeu într-un templu păgân, numai o parte din el a fost ars. Ce a rămas a fost adesea trimis la piață pentru a fi vândut. Astfel un Creștin ar fi putut cu ușurință – chiar și fără să știe – să cumpere o asemenea carne pe piață sau s-o mănânce în casa unui prieten.

„Trebuie un Creștin să întrebe de sursa cărnii sale? Unii au crezut că nu era nimic greșit să mănânci carne care fusese oferită idolilor pentru că idoli erau oricum fără valoare și mincinoși. Alții verificau cu grijă sursa cărnii lor sau renunțau la carne complet, ca să evite o conștiință vinovată. Problema a fost în particular de acută pentru Creștinii care se închinaseră odată la idoli. Pentru ei, o reamintire atât de puternică a zilelor lor păgâne ar fi putut să le slăbească credința nou găsită. Pavel are de a face cu problema aceasta de asemenea în 1 Corinteni 8.”

Care este scopul instrucțiunii lui Pavel în Romani 14? Depinzând de conștiința lor, credincioșii timpurii aveau câteva alegeri de făcut în timp de călătorie sau când locuiau în comunitățile lor. Dacă ei nu voiau să mănânce carne sacrificială la idoli, ei puteau alege să nu mănânce deloc sau să mănânce numai verdețuri ca să fie siguri că nu consumau nici o carne de origine suspicioasă care le-ar fi putut ofensa conștiința. Dacă conștiința lor nu le era deranjată mâncând carne care fusese oferită idolilor, ei puteau alege oricare dintre opțiuni. În cadrul acestui context, a zis Pavel: „Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui” (versul 5) pentru că „tot ce nu este din credință, este păcat” (versul 23, Biblia Ortodoxă Română).

Romani 14 este, în parte, un capitol despre libertatea Creștină – acționând conform cu conștiința unuia în cadrul structurii legilor lui Dumnezeu cum se referă la carnea sacrificială idolilor. Înțelegând în context, Romani 14 *nu* comunică permisiunea de a mânca porc sau oricare altă carne necurată. Când cineva înțelege că controversa mâncării din Noul Testament avea de a face cu carnea sacrificială la idoli și nu cu cărnurile care erau necurate, alte scripturi devin de asemenea clare.

Dezbatere asupra curățirii rituale

Un alt pasaj adesea înțeles greșit este Marcu 7:18-19. Aici Isus a zis: „Așadar și voi sunteți nepricepuți? Nu înțelegeți, oare, că tot ce intră în om, din afară, nu poate să-l spurce? Că nu intră în inima lui, ci în pântece, și iese afară, pe calea sa, bucatele fiind toate curate.” Subiectul aici este – făcut clar din versurile 2-5 – a fost *nespălatul mâinilor* și nu ce fel de cărnuri puteau fi mâncate. Purificarea mâncării se referea la modul în care procesul digestiv

al corpului elimină impuritățile minore astfel ca acelea care ar mai putea fi prezente dela mâncatul cu mâinile nespălate.

Fariseii, ca Isus și discipolii Săi, mâncau numai carne care Scripturile o specificau ca fiind curată. Ei au obiectat, totuși, când Isus și discipolii Săi nu au trecut prin ritualul obișnuit al fariseilor de spălare meticuloasă a mâinilor înainte de mâncat.

Isus, a cărui mâini erau suficient de curate pentru mâncat, deși nu suficient de curate pentru standardul omenesc promovat de farisei – a explicat că corpul omenesc a fost creat ca să mânuiască particule mici de praf sau murdărie care ar putea să intre în el din cauza mânăuirii mâncării cu mâini care nu fuseseră spălate ritualist. El a sugerat mai departe că, dacă Fariseii erau serioși în dorința de a se supune lui Dumnezeu, ei trebuiau să-și revizuiască prioritățile. Curățindu-și gândurile, a zis Isus, este cu mult mai important spiritual decât spălatul pe mâini (versurile 20-23).

Interpretări dubioase

Noua Versiune Internațională A Bibliei [The New International Version] prezintă ultima parte a versului 19: „(Spunând aceasta, Isus a declarat toate mâncărurile „curate”).” Noua Standard Americană Biblie [The New American Standard] oferă asemănător: „(Astfel El a declarat toate mâncărurile curate).” Traducerea românească a lui Dumitru Cornilescu „A zis astfel, făcând toate bucatele curate”. Aceste traduceri stau în contrast absolut cu versiunile King James, Noul King James și Biblia Ortodoxă Română, care arată că procesul digestiv al corpului purifică mâncarea ca opus cu Isus făcând o declarație inversând legile lui Dumnezeu cu privire la ce mâncăruri să mâncăm. Care interpretare este corectă?

Versiunile King James, Noul King James și Biblia Ortodoxă Română se potrivesc cel mai bine la context, în ce privește mâncatul cu mâinile nespălate ritual în loc să decidă care feluri de carne sunt potrivite pentru mâncat. Ele de asemenea se potrivesc cel mai bine culturii Noului Testament în care Evreii și Creștinii mâncau numai cărnuri curate.

Observă că în ambele versiuni, NIV și NSAB ultima parte a versului 19 este între paranteze, ca și cum Marcu explica cuvintele lui Hristos. Aceasta este evident o interpretare a cuvintelor originale a Evangheliei lui Marcu. În textul Grec original, cuvintele „Spunând aceasta, Isus a declarat” (NIV), „Astfel El declară” (NASB) și „A zis astfel, făcând” (TRDC) nu sunt prezente; traducătorii le-au adăugat ca să explice ce au crezut ei că intenționase Marcu și ca rezultat și-au plasat propriile lor interpretări preconcepute și greșite ale cuvintelor lui Isus.

Punând împreună toate scripturile despre subiect ne ajută ca să înțelegem corect perspectiva biblică (vezi „Cum ar trebui să înțelegem Scripturile?”, pagina 5). Când vedem din pasaje ca în Faptele Apostolilor 10, discutat mai devreme, că Petru nu a mâncat cărnuri necurate atât de târziu ca 20 de ani după moartea lui Hristos, devine evident că apostolii nu crezuseră că Isus abrogase porunca împotriva mâncatului cărnurilor necurate. Un asemenea punct de vedere nu poate fi susținut în lumina scripturilor clare în contrariu.

Nici un pasaj din Noul Testament nu descrie Creștinii mâncând cărni care fuseseră considerate necurate; o asemenea părere este izbitor de absentă în Biblie. Dimpotrivă, găsim multe scripturi în care apostolul Pavel, repetat și cu vigoare, susține aderarea la legile lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 24:14; 25:8; Romani 3:31; 7:12, 22), la fel ca și Iacov, fratele lui Hristos (Iacov 2:8-12; 4:11), și Ioan (1 Ioan 3:4). Încălcarea legilor lui Dumnezeu cu privire la curat și necurat le-ar fi fost de negândit.

Nu numai o chestiune de dietă

Din scoarță în scoarță, dela Genesa la Apocalipsă, nicăieri în Biblie nu găsim un exemplu al unui slujitor al lui Dumnezeu sau discipol al lui Isus Hristos care să mănânce carnea vre-unui animal necurat. Dacă vreodată distincția dintre cărnurile curate și necurate ar fi încetat să existe, nu ar fi fost făcută clară în Biblie prin exemplul slujitorilor lui Dumnezeu?

Dimpotrivă, cu mult timp în Biserica timpurie găsim discipoli ai lui Hristos care evită cu scrupulozitate mâncatul cărnii de animal care fusese dezvăluit de Dumnezeu ca fiind necurat (Faptele Apostolilor 10:14; 11:8).

Profețiile epocii de sfârșit fac aceeași distincție (Apocalipsa 18:2; Isaia 66:15-17).

Dar aici este mai mult decât o chestiune de dietă. Un studiu complet al Bibliei ne ajută să înțelegem dimensiunea semnificației distincțiilor dintre cărnurile curate și necurate.

Cuvântul lui Dumnezeu descrie carnea animalelor necurate ca o „urâciune,” „spurcăciune” (Leviticul

11:10-13, 20, 23, 41-42) și „urâcios,” „scârbos,” și „necurat” (Deuteronom 14:3) – și în lumina aceasta suntem avertizați să nu consumăm asemenea carne (Leviticul 11:43). Limbaj tare, dar lecția este că noi trebuie să acceptăm toate aspectele Bibliei, inclusiv legile de bază alimentare din Leviticul 11 și Deuteronom 14.

În instituirea sistemului sacrificial al vechiului Israel, Dumnezeu le-a poruncit multe sacrificii specifice implicând animale. Nicăieri, totuși, nu a poruncit sau a permis El sacrificiul vre-unui animal necurat, nici nu există vre-o înregistrare a vre-unuia din slujitorii Lui care să-I fi sacrificat vreodată un asemenea animal. Un asemenea sacrificiu ar fi pus împreună sfințitul cu aceea ce Dumnezeu desemnase necurat și pângărit. Ar fi fost pur și simplu de neînchipuit pentru un slujitor adevărat al lui Dumnezeu pentru că ar fi fost un afront Însuși Creatorului.

Controversa Coloseană clarificată

Când Pavel a scris că Creștinii „Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat” (Coloseni 2:16), unii presupun că credincioșii cărora li se adresa mâncau porc și alte cărnuri care fuseseră considerate mai înainte ca necurate. Din nou, Biblia nu sprijină nicăieri această presupunere.

În realitate, chestiunea cărnurilor curate și necurate nu este adresată nicăieri în pasajul acesta. Pavel nu discută ce mâncăruri consumau Colosenii: Cuvântul grec *brosis*, tradus „mâncare” se referă nu la mâncarea însăși dar la „actul de a mânca” Dicționarul Expositor Complet al Cuvintelor Vechiului și Noului Testament al lui Vine [Vine's Complete Expository of Old and New Testament Words], 1985, pagina 245).

Unele alte traduceri o spun mai clar. Noul Testament al Secolului Douăzeci [The Twentieth Century New Testament], spre exemplu o traduce astfel: „Nu permite, atunci, nimănui să te ia la întrebări asupra *mâncatului și băutului...*”

What Does the Bible Teach About Clean and Unclean Meats - Ce ne învață Biblia despre cărnurile curate și necurate.doc

Deși mulți presupun că critica lui Pavel se adresează învățătorilor care susțineau practicile Vechiului Testament (cum ar fi observarea legii și practicarea tăiatului împrejur), nu există nici o dovadă biblică suportând punctul acesta de vedere. Totuși, trebuie să recunoaștem, că pervertirea practicilor biblice corecte a fost abundentă la vremea aceea, atât în Iudaism cât și în Creștinismul care abia se născuse. După cum explică Enciclopedia Biblică Standard Internațională [The International Standard Bible Encyclopaedia], „Este mai mult decât Iudaism în învățăturile acestea false. Învățătorii ei privesc la spirite intermediare, îngeri, la care se închină: și insistă asupra unui asceticism foarte strict” (ediția 1939, „Epistola la Coloseni”).

Învățăturile false pe care le-a condamnat Pavel, conțineau multe elemente de asceticism – evitarea oricărui lucru plăcut – care era intenționat să-i facă pe preponenții ei mai spirituali. Observă instrucțiunile lui pentru Coloseni: „Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea: „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!” Toate aceste lucruri, cari pier odată cu întrebuintarea lor, și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești, au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar nu sunt de nici un preț împotriva gădilării firii pământești” (Coloseni 2:20-23).

Din aceasta vedem natura ascetică a erorii pe care o combătea Pavel. Încercarea amăgită a falșilor învățători să obțină spiritualitate mai mare a inclus „asprime față de trup” (versul 23). Pavel a descris regulile lor greșite ca „nu lua, nu gusta, nu atinge” (versul 21). Eforturile lor au creat numai o „închinare voită” (versul 23) și au fost destinate eșecului pentru că ele se bazau pe „porunci și învățături omenești” (versul 22) în loc de instrucțiunea lui Dumnezeu.

Pavel a sfătuit biserica din Colos să nu-i asculte pe ascetici. În loc de abrogarea legii lui Dumnezeu cu privire la cărnurile necurate – lucru pe care multă lume îl citește incorect în pasajul acesta – Pavel îi instruește pe membrii Coloseni să nu se preocupe pe ei înșiși cu învățăturile ascetice care criticau maniera în care Colosenii se bucurau de Festivalurile lui Dumnezeu și de zilele de Sabbath. Asemenea plăceri, deși condamnate de acești învățători falși, sunt perfect acceptabile lui Dumnezeu. Pentru o mai bună înțelegere, te rugăm să ceri cele două broșuri gratuite *Planul zilelor sfinte ale lui Dumnezeu: Promisiunea de speranță pentru omenire* [God's Holy Day Plan: The Promise of Hope for All Mankind] și *Dela Apus la Apus: Sabatul de odihnă al lui Dumnezeu* [Sunset to Sunset: God's Sabbath Rest].

În secția aceasta a Colosenilor, Pavel încurajează Biserica să se țină învățăturile ei și înțelegerea corectă; nu este o disertație despre ce mâncăruri să se mănânce sau în ce zile să-i se închine lui Dumnezeu. Noi trebuie să avem grijă să nu citim idei preconceptionale în scripturile acestea sau în altele.

Ce animale le desemnează Biblia ca „curate și necurate” ?

Dumnezeu a dezvăluit în Leviticul 11 și Deuteronom 14, ce animale – inclusiv pești și păsări – sunt potrivite și nepotrivite pentru consumul omenesc. Deși lista nu este completă, El ne

dezvăluie liniile directoare pentru ca să recunoaștem animalele care sunt acceptabile pentru mâncat.

Dumnezeu declară că animalele care rumegă și au copitele despicate se pot mânca (Leviticul 11:3; Deuteronom 14:6).

Acestea includ specific vitele, oile, caprele, cerbul și familiile gazelor (Deuteronom 14:4-5). El de asemenea descrie animale cum sunt cămilele, iepurii și porcii ca fiind necurate, sau ne potrivite pentru mâncat (Leviticul 11:4-8). El descrie mai târziu asemenea „vietăți care se târăsc” cum sunt cârțile, șoarecii, șopârlele și melcii ca fiind necorespunzătoare pentru mâncat (versurile 29-31), la fel ca animalele cu patru picioare cu labe (pisicile, câinii, urșii, leii, tigrii, etc.) ca necurate (versul 27).

El ne spune mai departe, că peștii, de apă dulce sau de mare, care au aripioare și solzi se pot mânca (versul 9-12), dar creaturile acvatice fără caracteristicile acelea (catfish, homarii, stridiile, crevetele, crabii, scoicile, midiile, sepia, broaștele, caracatița, etc.) nu e permis să fie mâncate.

Dumnezeu de asemenea descrie păsări și alte creaturi care zboară care sunt necurate pentru mâncat (versurile 13-19). El identifică pe mâncătorii de stârvuri și păsările de pradă ca fiind necurate, plus struțul, barza, stârcul cenușiu, liliacul.

Păsări asemenea cu găina, curcanul, și fazanul nu sunt pe lista celor necurate și deci se pot mânca. Insectele cu excepția lăcustelor, greierilor și a lăcustei verzi, sunt pe listă ca necurate (versurile 22-23).

Dece identifică Dumnezeu unele animale ca fiind potrivite pentru consumul omenesc iar altele ca fiind nepotrivite? Dumnezeu nu a dat porunci ca arbitrar să-și afirme controlul peste oameni. El a dat legile Sale (inclusiv cele care descriu ce mâncăruri sunt curate și care nu). „O! de ar rămânea ei cu aceeași inimă ca să se teamă de Mine și să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiți pe vecie, ei și copiii lor!” (Deuteronom 5:29).

Deși Dumnezeu nu a dezvăluit motivele specifice de ce unele animale pot

fi mâncate iar altele trebuie să fie evitate, putem trage concluzii generalizate bazate pe animalele incluse în cele două categorii.

Pe lista animalele care nu trebuie să fie mâncate, Dumnezeu interzice mâncatul animalelor care se hrănesc cu gunoaiile sau stârvuri, care mănâncă alte animale.

Animale ca porcul, ursul, vulturul și păsările de pradă pot să mănânce (și să prospere) carne în descompunere. Animalele de pradă cum sunt lupii, leii, leopardii și cita cel mai des vânează pe cele mai slabe (și adesea bolnave) animale din turme.

Când ajungem la creaturile mării, locuitorii de fund, cum sunt homarii și crabii, mănâncă animalele moarte de pe fundul mării. Crustaceele cum sunt stridiile, scoicile și midiile consumă de asemenea materia organică în descompunere care se scufundă în mare, inclusiv apă de canalizare.

Factorul comun al multora din animalele desemnate de Dumnezeu ca necurate este că ele în mod obișnuit mănâncă carne care ar îmbolnăvi sau omorî oamenii. Când mâncăm asemenea animale, noi luăm parte dintr-un lanț de mâncare care include lucruri dăunătoare omului.

După cum observă nutriționistul David Mainz: „Este posibil ca Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a creat anumite creaturi al căror singur scop este să curețe după alții? Întreaga lor vocație este să funcționeze ca lucrătorii sanitari ai ecologiei noastre? Dumnezeu poate că ne spune simplu că este mai bine pentru noi credincioșii să nu consumăm carnea acestor colectori de gunoi” (Mâncând după carte [Eating by the Book], 1999, p. 225).

Următoarea listă, bazată pe Leviticul 11 și Deuteronom 14, identifică

multe dintre animalele pe care Dumnezeu le-a desemnat fie curate fie necurate.

Lista folosește numele lor obișnuit.

Animalele Curate

<i>Animale care rumegă și au copita despăcată</i>	Halibut
Antilopa	Hering
Bizonul	Kingfiș
Boul	Marluci
Capra	Merlanul
Cerbul	Păstrăvul
Caribu	Plătica
Căprioara	Pomfretele negru
Elanul	Sardele
Elanul american	Scrumbia
Gazela	Scrumbia albastră
Girafa	Smeltul
Lama	Snaperul
Renul	Somonul
Oaia (mielul, berbecul)	Știuca
Țapul sălbatec	Tarponul
Vitele (vaca, vițelul)	Tuna
<i>Peștii cu aripi și solzi</i>	<i>Păsări cu caracteristici curate</i>
Anșoa	Biblica
Balena cenușie	Curcanul
Baracuda	Fazan
Bibanul	Gâsca
Bibănel, pește lună	Lebăda
Bluefish (peștele albastru)	Păunul
Bluegilul	Porumbelul
Boișteanul	Potârnichea
Chefalul	Prepelița
Calcanul	Ptarmiganul
Cicarul de mare	Puiul
Codul	Puiul de prerie
Crapul	Rața
Crappie	Rața mică
Dorada	Turturica
Drumul	Vrabia
Egrefin	<i>Insecte</i>
Grunt	Tipuri de lăcuste și care pot include
Gruperul	cosași, lăcuste verzi, greieri.

Animalele necurate

Animale cu caracteristici necurate

Porcine
Mistrețul
Pecari (o specie de porc mistreț)
Porc (șuncă, slănină, untură, porc)

Canine
Câinele
Coiotul
Hiena
Lupul
Șacalul
Vulpea

Feline
Câta
Leopardul
Leul
Pantera
Pisica
Tigrul

Cabalinele
Asinul
Calul
Catârul
Măgarul
Onagrul
Zebra

Alții
Ariciul
Armadilo (tatu)
Bizamul (muskrat)
Castorul

Cămila
Cangurul
Cangur pitic (wallaby)
Cârțița
Elefantul
Gorila
Hipopotamul
Iepure de câmp
Iepurele de casă
Limaxul
Maimuța
Mâncăciosul (wolverinul)

Marmotă (groundhog)
Melcul
Nevăstuica
Oposum
Rinocerul
Sconcul
Șoarecele
Șobolanul
Ursulețul spălător (racunul)
Veverița
Viermele
Viezure (bursuc)
Ursul
Toate insectele cu excepția unora din familia lăcustei

Animalele marine fără solzi sau aripioare
Calcanul
Chefalul
Ghidrinul
Merlinul
Paddlefish
Pește sabie (Xifia)
Rechinul

Sculpin	Sepia	Corbul	Struțul
Sepia	Stridia	Corcodelul	Șoricar (șopârlar, uliul șopârlelor)
Somnul		Cormoranul	Uliul (șoimul, erete)
Sturionii (nistru, morun, și aproape tot caviarul)	Mamifere marine	Coțofana	Vulturul
Țiparul (anghilă)	Balena	Cristeiul	
	Delfinul	Cucul	
	Foca	Cufundac polar	
	Marsuin (delfin, porc de mare, porpois)	Drepnea mică	Reptile
Crustacee	Morsa	Egreta (vulturul pescar)	Aligatorul
Abalonul	Vidra	Flamingo	Broasca țestoasă
Caracatița (sepie)	Păsări de pradă, mâncătoare de stârvuri și altele	Fluierarul	Caimanul
Caracatiță mare	Albatrosul	Gaie roșie	Crocodilul
Crab (rac de mare)	Barza	Găinușa de baltă	Șarpele
Crevete mare	Bâtlanul (stârcul cenușiu)	Liliacul	Șopârla
Crevete mică	Botgrosul	Lișița	Amfibienii
Homarul	Bufnița	Nagăț	Broasca
Langustă (rac de râu)	Buhaiul de baltă	Papagalul	Broasca râioasă
Limpetul	Cioara	Pelicanul	Salamandra
Meduză (urzică de mare)	Cocostârcul	Pescărușul	Șarpele de casă
Midia	Condorul	Pescărușul de mare	Tritonul
Moluscă (scoică de râu)		Pietroțelul (fluierarul)	(salamandra de apă)
Scalopul		Pinguinul	
		Rândunica	

Interpretarea greșită a instrucțiunilor date lui Timotei

O altă parte a scrierilor lui Pavel care este adesea înțeleasă greșit este 1 Timotei 4:3-5, unde vorbește de învățători falși „Ei opresc căsătoria și întrebuințarea bucatelor, pe cari Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțămiri de către cei ce cred și cunosc adevărul. Căci orice faptură a lui Dumnezeu este bună: și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțămiri; pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune.”

Care a fost motivarea acestor învățători falși? Îl avertiza Pavel pe Timotei împotriva învățătorilor care ar susține observarea legilor biblice cu privire la cărnurile curate și necurate? Sau era vorba ce cu tot alt ceva?

Știm că Pavel i-a spus lui Timotei că Dumnezeu a inspirat scripturile Vechiului Testament „toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Timotei 3:16), așa că nu este de crezut noțiunea că Pavel l-ar preveni pe Timotei împotriva aderării la instrucțiunile aflate în exact aceleași scripturi.

Pe de altă parte, cuvintele lui Pavel ne indică adevărata problemă: Acești învățători cereau ca oamenii să urmeze porunci care nu se aflau în Biblie. Ei „opreau căsătoria,” deși căsătoria este încurajată, nu descurajată în Scripturi. Ei de asemenea „opreau întrebuințarea bucatelor, pe cari Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțămiri de către cei ce cred și cunosc adevărul.”

Biblia Aplicată la Viață [The Life Application Bible] ne ajută să înțelegem originea problemei adresate de Pavel aici: „Pericolul pe care Timotei îl întâmpina în Efes pare să fi venit dela anumiți oameni din Biserică, și care urmau unii filozofi greci care propovăduiau că trupul este rău și că numai sufletul conta. Învățătorii falși refuzau să creadă că Dumnezeu creației era bun, pentru că chiar și numai contactul cu lumea fizică l-ar fi întinat...[Ei] dădeau reguli stricte (cum ar fi interzicerea oamenilor de a se căsători sau să mănânce anumite mâncăruri). Aceasta îi făcea să apară ca fiind disciplinați și neprihăniți.”

Pavel a discutat adevărata origine a acestor învățături eretice în 1 Timotei 4:1: „În loc să fie bazate pe Biblie, aceste învățături originau cu „duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor.” Astfel, vedem că problema din 1 Timotei 4 este asceticismul lumesc pervertit, și nu ascultarea legilor lui Dumnezeu care definesc mâncărurile curate și necurate.

Presupunerea lui Pavel a fost că acei care „cred și cunosc adevărul” (versul 3) ar fi familiari cu scripturile care identifică ce cărnuri sunt sanctificate (puse de o parte) de cuvântul lui Dumnezeu” (versul 5) pentru plăcerea noastră. El îl încurajează pe Timotei să le reamintească să lase Scripturile să le fie ghidul lor în loc de acești învățători ascetici.

La fel cu situația discutată de Pavel în scrisoarea lui către Coloseni, problema adresată de Pavel cu Timotei a fost asceticismul, nu aderarea la legile dietetice ale lui Dumnezeu.

O vedere mai largă a istoriei

După cum am văzut, nu există nici o dovadă în scriptură care să indice că membrii Bisericii timpurii și-ar fi schimbat vreodată obiceiul lor de a urma instrucțiunile lui Dumnezeu privitor la cărnurile curate și necurate. Dimpotrivă, vedem cuvintele foarte clare ale unuia dintre apostoli care arată că, cu două decade după moartea și învierea lui Hristos, el nu mâncase „niciodată ceva spurcat sau necurat.”

Ne dă Biblia vreo altă indicație cu privire până când și pentru cât timp urmau să rămână în efect legile acestea? Să lăsăm prezentul de o parte și să ne mutăm înainte în istoria omenirii până la vremea venirii lui Hristos pe pământ ca să stabilească Împărăția lui Dumnezeu. O reprezentare clară a voinței Lui pentru viitor ne poate aduce înțelegere adițională să ne ajute ghidarea noastră în prezent.

Cartea Apocalipsa, descriind evenimentele de sfârșit al veacului conducând până la reîntoarcerea lui Hristos, folosește expresia „o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte” (Apocalipsa 18:2). Dacă desemnările de curat și necurat nu mai există, de ce a inspirat Isus acest tablou lui Ioan? Dumnezeu este constant și neschimbător (Iacov 1:17; Maleahi 3:6; 4:4; Evrei 13:8; Matei 5:17-19). Animale pe care El le-a categorisit ca necurate cu mii de ani înainte rămân necurate și în viitor.

Un alt pasaj care se referă la epoca reîntoarcerii lui Isus pe pământ prezintă tabloul acesta: „Căci iată, Domnul vine într-un foc, și carele Lui sunt ca un vârtej; Își preface mânia într-un jărat, și amenințările în flăcări de foc. Căci cu foc Își aduce Domnul la îndeplinire judecățile, și cu sabia Lui pedepsește pe oricine; și cei uciși de Domnul vor fi mulți la număr. Cei ce se sfințesc și se curățesc în grădini, mergând unul câte unul, în mijlocul celor ce mănâncă și carne de porc, și șoareci și alte lucruri urâcioase, toți aceia vor pieri, -zice Domnul” (Isaia 66:15-17). Aici vedem că la întoarcerea lui Hristos, mâncând lucruri necurate va fi condamnat și cei ce o vor face vor fi pedepsiți.

Poziția biblică este clară. Distincțiile între cărnurile curate și necurate au existat cu mult înainte ca Noul Testament să fi fost scris; ele au fost urmate de conducătorii și alți membri ai bisericii timpurii; și ele urmează să fie observate chiar și de succesorii lor în Biserica modernă care „păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:17).

După cum am văzut ele vor rămâne în efect și vor fi aplicate de Însuși Isus în viitor. Chiar dacă Creștinii primului secol s-au luptat cu conștiințele lor asupra cărnii sacrificate idolilor, Biblia ne arată că ei au trăit în armonie cu instrucțiunile lui Dumnezeu privitor la cărnurile curate și necurate. Să nu trăim și noi în armonie cu poruncile acestea?

Dumnezeu a desemnat și a dat legile Sale pentru beneficiul nostru. După cum a scris apostolul Pavel „Căci deprinderea trupească este de puțin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare” (1 Timotei 4:8).

Carnea curată și necurată: numai o chestiune de sănătate?

Ne ajută știința și medicina să înțelegem mai bine de ce Biblia desemnează unele animale ne corespunzătoare pentru consumul omenesc?

Dece Dumnezeu, în Scriptură, distinge între carnea curată și necurată – animalele pe care oamenii au voie sau nu au voie să le mănânce? Putem găsi o legătură cu sănătatea?

Motivul specific pe care l-a dat Dumnezeu Israelitilor pentru interzicerea de a mânca orice animal necurat sau chiar de a atinge cadavrele lor, a fost „să fiți sfinți; căci Eu sunt sfânt” (Leviticul 11:44-45). Aici Dumnezeu nu distinge între animale curate și necurate specific pentru beneficiul sănătății.

Totuși, contextul mai mare al Leviticului și Deuteronomului include chestiuni de sănătate și igienă. Cele patru capitole ale Leviticului care urmează lista cărnurilor curate și necurate au de a face cu precauțiile după naștere și mijloacele de a identifica și elimina răspândirea bolilor contagioase. Așa dar distincția dintre cărnurile curate și necurate apare în contextul sănătății și al bunei stări.

Sunt distincțiile dintre cărnurile curate și necurate o chestiune de sănătate? Le-a dezvăluit Dumnezeu ca directive de sănătate pentru vechiul Israel și, prin extindere, pentru oamenii de astăzi? Este posibil ca mâncând animalele clasificate ca necurate să se aducă daune imediate sau de lungă durată sănătății noastre?

Oamenii de știință oferă părerea lor

Mulți factori cum ar fi dieta, compoziția genetică, mediul înconjurător, exercițiul și obiceiurile bune sau rele ne pot afecta sănătatea. Totuși, cercetătorii teologici cât și cei medicali au recunoscut beneficiile urmării legilor de sănătate din Scriptură.

Comentând asupra Leviticul 11-15, Comentariul Biblic al Interpretului [The Expositor's Bible Commentary] declară: „În general se poate spune că legile au protejat Israelul de dietă rea, vermină periculoasă și boli infecțioase. Numai în zilele recente, cu avansurile medicinei, au fost posibile legi mai bune de sănătate. Acestea au fost reguli pe care Dumnezeu le-a dat în înțelepciunea Sa unui popor care nu putea să cunoască motivul pentru acea prevedere...

„Evreul nu urma numai să nu mănânce animalele necurate; el nu trebuia nici să le atingă cadavrele. Astfel legile automat ajutau să controleze vermina. Animale necurate obișnuite ar fi: păianjeni, pureci, gândaci, șobolani și șoareci. Un șobolan mort într-o casă

evreiască nu era ne băgat în seamă. Era scos afară cu grijă și îngropat. Într-un efort ca să evite asemenea probleme, gospodina evreică păstra în mod normal o casă curată...

„Este, bine-nțeleș, adevărat că unele culturi au adoptat reguli asemănătoare după experiențe triste. Vechiul Testament nu și-a luat tabuurile din culturile înconjurătoare, dar unele din celelalte culturi au adoptat, mai târziu prin experiență, unele din tabuurile acestea. Legile au fost minunat confecționate de Dumnezeu pentru sănătatea generală a națiunii” (R. Laird Harris, vol. 2, 1990, p. 569).

Profesorul de teologie Roland K. Harrison scrie: „Clasificarea speciilor de animale în categorii de curate și necurate (Leviticul 11:1-47) este semnificativă pentru că, fiind parte din Pentateuhul codului medical, constituie baza regulilor dietetice care încă sunt aderente de evreii ortodoksi și de acei ne-evrei care sunt interesați în menținerea unei bune sănătăți fizice.

„Categorizarea aceasta este importantă de asemenea în vederea faptului că este unică în analele literaturii Orientului Apropiat cât și pentru că accentul nu este pus atât pe evitarea practicilor magice asociate cu anumite specii de animale cât pe delineaarea pozitivă a principiilor dietetice intenționate să asigure bună-starea fizică a individului și a națiunii printr-o apropiere consistentă (preventivă)” (*Introducere la Vechiul Testament* [Introduction to the Old Testament], 1999, p. 603).

Doctorii oferă părerea lor

Au legile de sănătate din Biblie o bază în faptul medical? S. I. McMillen, M.D., și David Stern, M.D., însumează părerea lor asupra legilor dezvăluite de Dumnezeu Israelitilor:

„Pentru secole epidemiile au omorât mii de Egipteni și Evrei. Tratamentele antice rareori au ajutat. Adesea „cura” a fost mai rea decât boala. Totuși aici [Exodul 15:26] Dumnezeu face o promisiune fantastică – libertatea de boală.

„Dumnezeu i-a dat lui Moise multe reguli de sănătate, umplând o secție întregă a Bibliei...Moise a înregistrat sute de reguli de sănătate dar nici o singură misconcepție curentă medicală.

„Mii au murit de-a lungul veacurilor, totuși, pentru că doctorii au ignorat regulile biblice. În sfârșit, când doctorii au citit și au încercat aceste directive, au descoperit repede cum să prevină răspândirea epidemiilor. Astfel Moise ar putea fi numit tatăl controlului preventiv infecțios modern. Chiar și astăzi, încă beneficiem de instrucțiunile vechi de 3500 de ani ale lui Dumnezeu. (Nici una din bolile acestea: Secretele de sănătate ale Bibliei pentru secolul 21 [None of These Diseases: The Bible’s Health Secrets for 21st Century], 2000, p. 11).

Rex Russell, M.D., adaugă: „Cum privim știința și nutriția modernă, găsim că...există o suprapunere uimitoare între legile de curat și necurat originale ale lui Dumnezeu și principii igienice solide...Scriptura și cercetarea medicală sunt de acord că stilul de viață modern trăit fără referință la legile și desenul lui Dumnezeu, scurtează viața și grăbesc moartea” (Ce ne spune Biblia despre trăitul sănătos [What the Bible Says About Healthy Living], 1999, pp. 14, 16).

Nutriționistul David Meinz spune că, chiar dacă noi nu înțelegem toate aspectele legilor dietetice biblice, am fi înțelepți să le urmăm.

„Multă din înțelepciunea dezvăluită în Biblie ne face sens acum prin perspectiva noastră modernă,” spune el, „dar înseamnă aceasta că noi nu vom considera zonele care nu au fost dovedite științific?”

„Noi abia am descoperit în ultimii 50 de ani că grăsimea animală nu este bună pentru noi. Pentru Creștinul de acum un secol, directiva din Leviticul 3:17 de a evita grăsimea animală nu avea nici o rațiune. Totuși astăzi ne este foarte clară nouă. Dacă este ceva dăunător sănătății noastre în homar dar dacă nu o descoperim până în 50 de ani de acum? Avem nevoie de dovadă științifică înainte de a crede Biblia? (Mâncând după carte [Eating by the Book], 1999, p. 226).

Reginald Cherry, M.D., comentează de ce doctorii (medicii) și cercetătorii au ajuns să fie de acord cu instrucțiunea Bibliei de a nu mânca grăsimea.

„Dece este prohibiția pentru grăsime atât de importantă pentru noi? Întreabă el. Mai mult de 53 la sută din populația marilor țări industrializate mor de boală de inimă. Boala de inimă este cauzată în mod obișnuit de depozitele de grăsime care se formează în artere, adesea începând în adolescență” (Cura Biblică [Bible Cure], 1998, p. 34, ediția cu tipar mare).

Tabuuri culturale sau revelație divină?

Dacă unele dintre regulile dietetice ale Bibliei s-au dovedit că oferă beneficii de sănătate dovedite, ce ne-ar spune aceasta despre celelalte instrucțiuni? Dr. Cherry continuă: „...Vechiul Testament...se revărsa cu multe revelații de la Dumnezeu despre igienă, alimente sănătoase, și ...prevenirea bolilor. Ca medic specializat în medicină preventivă, găsesc (Vechiul Testament) fascinant și interesant. Prin tot textul ei vechi Ebraic, poți găsi dezvăluite multe secrete privitor la ce să mâncăm, cum să evităm obiectele contaminate și bolnave, și ce substanțe naturale pot fi folosite ca să ne vindecăm...”

„Evreii nu au căutat să afle mai mult despre anatomie, știință sau ordinea naturală cum au făcut echivalenții lor din civilizațiile antice ale Egiptului, Mesopotamiei sau Greciei. Dimpotrivă. Orice ar fi putut fi descoperit în textele vechi Ebraice ale Bibliei trebuia să le vină prin cunoștința divină, supranaturală dezvăluită de Dumnezeu. Așa dar, ce dezgropăm din Vechiul [Testament] nu a apărut din speculații omenești asupra sănătății și medicinei dar din Cuvântul special al lui Dumnezeu pentru noi despre căile lui de vindecare a noastră – creația Lui. Ca Creator, Dumnezeu știe mai mult despre corpurile noastre, creația Lui, decât am putea noi descoperi vreodată prin filozofie sau știință...”

„Listele animalelor curate și necurate din Leviticul 11 și Deuteronom 14 au o semnificație adesea ne băgată în seamă. Departe de a fi un catalog de mâncări oprite bazat pe capriciu sau fantezie, listele acestea accentuează un fapt nedescoperit până târziu în ultimul secol (1800) și care este încă necunoscut în general: animalele pot purta boli primejdioase omului” (Cherry, pp. 27, 30, 39).

Riscul de sănătate pentru oameni?

Dr. Russell întreabă, „Ce este atât de bun despre cărnurile „curate” și așa de rău despre cărnurile „necurate?” El explică mai departe „carnea animalelor curate cum sunt vitele sau peștii care au solzi și aripioare, este ideală pentru sănătatea oamenilor – întocmai cum ne-am aștepta din mâna unui Creator iubitor...Multe din animalele de uscat pe care

Dumnezeu le-a desemnat pentru mâncat oferă beneficiul adițional că în general ele mănâncă iarbă și grăunțe care au fost de asemenea destinate pentru mâncat” (Russell, pp. 73-74).

În contrast, David Meinz rezumă potențialul risc pentru sănătate al mâncatului creaturilor clasificate de Biblie ca necurate. „Aproape toate animalele pe lista celor necurate sunt scavangere,” notează el. „În multe cazuri ele nu vânează pentru propria lor hrană; ele mănâncă lucrurile moarte și în descompunere din mediul înconjurător. Un somn o face la fundul unui lac, homarii și creveții la fundul oceanului. Vulturii, aproape prin definiție sunt cunoscuți pentru obiceiurile lor de a consuma mortăciunile” (Meinz, p. 225).

Dr. Russell notează că, „diferența între animalele curate și cele necurate se pare să fie legată de principala lor sursă de mâncare și de sistemul lor digestiv. Scavengerii care mănâncă orice și de toate nu sunt buni pentru mâncat, conform Bibliei. Animalele descrise ca curate, și deci bune pentru mâncat, în principiu mănâncă numai iarbă și grăunțe.

„...[Dar] observă că un animal nu trebuie să fie un scavenger pentru a fi necurat. Căii și iepurii, spre exemplu, sunt necurați pentru că nu au copita despăcată. Deși ei sunt considerați buni de mâncat în unele țări, cercetările arată carnea de cal să conțină adesea virusuri și paraziți. Iepurii, pe cât apar de nevinovați, sunt purtătorii tularemiei (o boală infecțioasă) în oameni.

„Un motiv pentru care legea lui Dumnezeu interzice porcul este că sistemul digestiv al porcului este complet diferit de cel al vacii. Este asemănător cu al nostru, în aceea că stomacul este foarte acid. Porcii sunt foarte mîncăcioși, neștiind niciodată când să se oprească mîncînd. Acidul lor din stomac se diluează din cauza volumului de mâncare, permițînd tot felul de paraziți să treacă prin bariera aceasta protectoare. Paraziți, microbi, virusuri și toxine pot trece în carnea porcului din cauza mîncatului prea mult. Aceste toxine și agenți infecțioși pot trece atunci la oameni cînd consumă carnea de porc” (Russell, p. 76-77).

O chestiune de gătit corect?

Dar ce să spunem despre părerea obișnuită că Dumnezeu a interzis Israelitilor să mănânce carnea de porc ca să nu se îmbolnăvească de boli, cum ar fi trichinoza, din carne insuficient gătită? Rezistă această părere examinării?

Observă concluzia lui Rex Russell, M.D.:

„Unii oameni îmi spun că spre deosebire de lumea din timpurile biblice, noi gătim carnea mult mai bine astăzi, și că aceasta face chiar și cărnurile necurate nevătămătoare. Un comentariu al Bibliei susține că porcul a fost interzis în Vechiul Testament pentru că a fost mâncat fără să fie gătit, astfel transmițînd trichinoza la oameni. Autorul credea că pentru că noi

acum gătim carnea, nu trebuie să mai urmăm legea aceea.

„În părerea mea, această declarație este incorectă. Cuptoare și articole de gătit sofisticate s-au găsit în cele mai vechi ruine arheologice, inclusiv cele mai multe ruine Israelite.

„Ei au înțeles că gătitul cărnii este cu siguranță important. Putem noi presupune cu siguranță că bolile cauzate de animalele necurate au dispărut pentru că noi gătim acum lucrurile mai bine?

„Chiar și cuptorul cu microunde încălzește carnea inegal, permițînd bacteria și paraziții (cum este trichinoza) să supraviețuiască în carne. Multe izbucniri de epidemii de infecții vicioase s-au dezvoltat din așa zisele mîncăruri

gătite. Dacă mâncarea este necurată, nu conta pe gătitul ei ca să te protejeze. Unele din cele mai toxice otrăvuri nu sunt distruse de căldură.

„Un raport deșeptător din Scoția a dezvăluit că intoxicația alimentară cu

toxine, virusuri sau bacterie a avut loc în ciuda inspecției minuțioase a fiecărei faze a preparării mâncării, inclusiv mănuitul și gătitul ei” (Ce spune Biblia despre trăitul sănătos [What the Bible Says About Healthy Living], 1999, p. 80).

Otravă pe farfurie?

Dovezile Doctorului Russell susținând punctul lui de vedere nu sunt pentru cei slabi de înger: „În Statele Unite, trei din cele șase cele mai obișnuite boli parazitare omenești transmise prin alimente sunt asociate cu consumul de carne de porc. Acestea includ toxoplasmoza, teniaza sau cisticercioza (cauzată de panglica de porc *Taenia solium*) și trichinoza...

„A fost recunoscut de mult timp că crustaceele – crevetele, crabul, homarul, etc. – sunt special de periculoase. Multe boli, inclusiv paralizia instantanee, devastează câțiva oameni în fiecare zi ca rezultat al consumului de crustacee.

„Cea mai răspândită epidemie de holeră în Statele Unite a avut loc în Luisiana din august până în octombrie 1986. (Simptomele holerei sunt diaree explozivă, conducând la dehidratare rapidă, pierderea conștiinței, hipotensiune și moarte). Ce mâncaseră oamenii îmbolnăviți? Mâncărurile incriminate au fost găsite că au inclus macaroane de orez cu crevette, porc, legume, supă de scoici, sânge de porc coagulat cu oțet și crevette murat în saramură cu legume amestecate.

„Crustaceul poate fi pus într-un corp de apă contaminat cu vibriionul holerei și ei vor purifica apa. Crevetele, midia, crabul, molusca și scoica sunt în special de eficienți la aceasta. Ei filtrează volume mari de apă în fiecare zi. Apa de canalizare încărcată cu chimicale, toxine și bacterii dăunătoare, paraziți și virusuri sunt concentrate în acei crustacee. Cauza izbucnirii epidemiei de holeră a fost trasată la consumul de crevette, scoici, crab și scoici de râu contaminate.

„...Citind aceasta, nu vei fi surprins să afli că Legislatura Statului California a propus o lege cerând industriei alimentare să pună eticheta pe orice crustaceu un mesaj de avertizare: „Alimentul acesta poate fi periculos pentru sănătatea ta.” Dece? Într-un singur an au fost 50 de morți și multe spitalizări găsite ca fiind cauzate de mâncatul crustaceelor” (Russell, pp. 78-79).

Un eveniment grăitor din timpul serviciului lui Isus

Multă lume presupune că Isus Hristos a abolit distincțiile dintre cărnurile curate și cele necurate, chiar dacă, așa cum am văzut, nu există nici o dovadă despre aceasta în Scripturi. Totuși, Biblia include o relatare descriind un incident care arată dacă Isus a privit porcii ca buni de mâncat.

Înainte de a examina relatarea aceea, trebuie să înțelegem un aspect al caracterului

lui Hristos – se pare că El nu a fost niciodată risipitor.

În două ocazii în timpul serviciului Său Isus miraculos a multiplicat câțiva pești și câteva pâini ca să hrănească mulțimi mari care îl urmau – într-una din ocazii 4,000 iar în cealaltă 5000) (Matei 14:15-21; 15:32-38; Ioan 6:10). Dar, în ciuda abundenței de mâncare, Hristos nu a permis ca nimic din ea să nu se irosească. „După ce s-au săturat, Isus

a zis ucenicilor Săi: „Strângeți fărâmiturile cari au rămas, ca să nu se piardă nimic” (Ioan 6:12).

Ucenicii Săi au adunat 12 coșuri de rămășițe după prima dintre minunile acestea, și șapte după a doua (Ioan 6:13). El le-a spus specific ucenicilor să nu permită ca nimic din ele să fie aruncat.

Cu înțelegerea că Isus a fost compătimitor și nu risipitor la mâncare, să examinăm acum un incident amestecându-L pe El și niște animale necurate – o ciurdă mare de porci.

Marcu 5:1-13 relatează că Isus a trecut cu barca Marea Galileii în regiunea Gadara, o zonă ne-evreiască pe coasta de est. Acolo a întâlnit un om posedat de demoni, din care El avea să dea afară în scurt timp o mulțime de duhuri rele.

În întâlnirea aceasta remarcabilă, demonii au cerut ca Isus să-i trimită într-o ciurdă de aproape 2,000 de porci, ce se hrăneau pe dealul din apropiere. Isus le-a acceptat rugămintea, și, când demonii au intrat în porci, „turma s-a repezit de pe râpă în mare:

erau aproape două mii, și s-au înecat în mare” (versul 13).

Mulți stau nedumeriți asupra acestui incident uimitor în care Isus a precipitat distrugerea unei turme valoroase de 2,000 de porci – destul ca să hrănească multe mii de oameni. Totuși, nu trebuie să fim surprinși când înțelegem instrucțiunea Bibliei că animalele acestea nu ar fi trebuit să fie crescute pentru mâncare, iar proprietarul lor acționa în sfidarea legilor lui Dumnezeu.

Este fără dubiu că Isus nu a considerat porcii să fie buni de mâncat. Mântuitorul compătimitor al omenirii, cel care a poruncit ca rămășițele de pâine și pește să fie strânse astfel ca nimic să nu se piardă, nu ar fi irosit niciodată o resursă atât de valoroasă dacă El ar fi considerat că porcii să fie o parte acceptabilă în dieta oamenilor.

Isus este „acelaș ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8). Animalele pe care El le-a considerat nepotrivite pentru consumul omenesc acum 2000 de ani, rămân nepotrivite pentru mâncat astăzi.

Ce scop servesc?

Dacă asemenea creaturi nu au fost desemnate pentru mâncat, de ce le-a mai creat Dumnezeu? Dr. Russell explică:

„Pentru un motiv, ele servesc un rol folositor numai curățind locul. Multe animale necurate, totuși, în special porcii și crustaceele, sunt nesănătoase pentru că dieta lor consistă din gunoiul plin de boli al societății.

„După cum este bine știut, porcii ar mânca totul și de toate. Ei au fost desemnați să curețe carnea în descompunere și poluarea. Porcii au mâncat gunoiul Filadelfiei pentru mai mult de 100 de ani, economisind orașului mai mult de 3 milioane de dolari anual în costul gropii de gunoi. Aceasta este o folosire înțeleaptă a porcilor. Ei sunt destinați să ne curețe mediul înconjurător.

„Chiar când sunt etajați în cuști, porcii prosperă pe rămășițe când numai porcii din cuștile de sus primesc de mâncare. Fermierii și-au mărit profiturile dând de mâncare porcilor produse de canalizare gratuite. Fermierii care cresc pui adesea au un porc pe care îl hrănesc cu puii morți ca să nu fie nevoie să-i îngroape” (Russell, p. 81).

Unele specii de pești și crustacee au un rol similar în mediul acvatic. Dr. Russell observă că „între peștii mâncați obișnuit, somnul... întotdeauna arată nivelele cele mai ridicate de contaminare în apa poluată chimic. După vărsările chimice, pescarii locali sunt avertizați să nu mănânce somn.

El citează exemplul unui fermier de piersici care a stropit pomii lui cu pesticid numai ca să aibă pomii spălați repede de o ploaie torențială.

„Apa de ploaie conținând pesticidul aplicat recent, s-a vărsat în iaz,” scrie el. Somnul și-a făcut datoria absorbind pesticidul, dar pentru că au fost atât de efectivi, cei mai mulți dintre ei pluteau la suprafața morții. Nici unul dintre peștii cu solzi și aripioare a murit” (ibid).

Chiar și somnul crescut comercial este un potențial de risc pentru sănătate, scrie el. „Consumer Report a analizat pește cumpărat în câteva piețe în Statele Unite. Peștele este considerat stricat când numărul bacteriei este mai mare de 10 milioane pe gram de carne. Aproape tot somnul a avut numărătoarea peste limită la 27 de milioane pe gram, chiar și când a fost preparat corect” (ibid).

Concluzia Dr. Russell?

„...Deși porcul ajută să curețe pământul, și crustaceele și somnul sunt designate ideal pentru purificarea apei, noi nu dorim să mâncăm ceea ce au curățat ele!” (ibid).

În lumina unor asemenea fapte rar publicate, putem înțelege și aprecia mai bine cuvintele lui Dumnezeu spuse prin Moise: „Păzește și ascultă toate aceste lucruri pe cari ți le poruncesc, ca să fii fericit, tu și copiii tăi după tine, pe vecie, făcând ce este bine și ce este plăcut înaintea Domnului, Dumnezeului tău” (Deuteronom 12:28).

Pentru ajutor suplimentar

Dacă ai observații sau comentarii asupra aplicării legilor alimentare biblice la Creștini, scrie-ne pe adresa cea mai apropiată pe lista dela sfârșitul acestei broșuri sau pe Internet la info@ucg.org. Personalul nostru va fi bucuros să te ajute.

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Phone: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Web site address: www.ucg.ca

Caraibe: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:

Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1927, U.S.A.
Phone: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax:01257-453978
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Phone: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637

Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24100 Bergamo, Italy
Phone: (+39) 0338-409.79.19 Fax: (+39) 035-452.16.26

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Forenade Kyrka
P.O. Box 705, Watford, Herts, WD19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax: 01257-453978

AFRICA

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana
Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
Africa de Sud: United Church of God, Southern Africa
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205, South Africa
Phone and Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org
Zambia and Malawi: United Church of God
P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia
E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Phone: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122
Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God
P.O. Box 11081,
Laucala Beach state, Suva, Fiji
Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Phone: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Phone and Fax: +63-82 241 0150
Cell/text: +63-918-904 4444
Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254 - 1027
Phone: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Web site: www.ucg.org
E-mail: info@ucg.org

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association]

Dacă dorești să știi mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, care are pastori și congregații prin toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus devreme în secolul I, a.d. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Însărcinarea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Veștile Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători membrilor bisericii, pentru donațiile și zeciuile lor, și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărțăm cu alții acest mesagiu de speranță sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate.

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale. (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună ca să fie instruiți din Evanghelie și să își țină companie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată înțelegerii și practicii creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărțăm modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia, care în mod sincer, caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Pastorii noștri sunt disponibili pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă ai dori să iei legătura cu un pastor sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi computerul tău ca să intri la locația World Wide Web pe Internet. Adresa www.gnmagazine.org îți dă acces la informații generale, numere trecute de The Good News (Veștile Bune), broșuri și multe altele.

Pentru coborârea broșurilor direct de pe Internet folosește adresa următoare:
www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm .